

ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ Ο ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ¹

Οί νεοπαγανιστές παρουσιάζονται ως δῆθεν λάτρεις τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Μονοπωλοῦν τὴν ιδιότητα τοῦ “μόνου γνησίου φορέα” τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καί τό χειρότερο ἀπό ὅλα τὴν ιδιότητα τοῦ γνησίου Ἑλληνα. Οἱ νεοπαγανιστές ὅσο καί ἂν προσπαθοῦν νά ἀποδείξουν πῶς εἶναι ἀγνοοί λάτρεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ δέν μποροῦν νά γίνουν πιστευτοί. Οἱ νεοπαγανιστές κινοῦνται “ὄχι ἀπό εὐλικρινῆ ἀγάπη γιά τόν Ἑλληνισμό, ἀλλά ἀπό φανατικὴ προσήλωση στήν εἰδωλολατρία” (π. Γεώργιος Μεταλληνός).

Πρώτη ἐπιδίωξη λοιπόν τῶν “ἀρχαιολατρῶν” εἶναι νά συνειδητοποιήσουν οἱ Ἑλληνες ὅτι βρίσκονται σέ “κατάσταση ὀμηρίας” ἀπό τὴν “ἑβραϊκὴ αἵρεση τοῦ Χριστιανισμοῦ”, ὁ ὁποῖος κατ’ αὐτοῦς δέν ἔχει κανένα σημεῖο ἐπαφῆς μέ τόν Ἑλληνισμό, ἀντίθετα εἶναι “ὁ νεκροθάφτης αὐτοῦ καί τοῦ πολιτισμοῦ του”! “Ἄς ἀποτελέσει, εὐχονται, ἡ ἀποτίναξη τοῦ ἑβραϊκοῦ ζυγοῦ στόν πολιτισμό τό πρῶτο βῆμα γιά τὴν συνειδησιακὴ μετάλλαξη τῶν συμπατριωτῶν μας καί τὴν οἰκοδόμηση ἑνός Κράτους αὐθεντικά Ἑλληνικοῦ” (περ. Ἀπολλώνειον Φῶς, τ. 11, σελ. 36). Ἐπιχειροῦν νά “ἀποδείξουν” καί νά κάνουν γνωστή τὴν ὑποτιθέμενη “διαστρο-

φή” τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία ἀποκρύπτει, ὅπως ἰσχυρίζονται τοὺς “φοβεροὺς διωγμοὺς” δεκαῆξι αἰῶνων κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ἐπιτίθενται μέ λύσσα ἐναντίον ὄλων ἐκείνων τῶν ἱστορικῶν, οἱ ὁποῖοι δέν συμεριζονται τίς ἀπόψεις τους, ἰδιαίτερα ἐναντίον τοῦ ἐθνικοῦ μας ἱστορικοῦ Κωνσταντίνου Παπαρηγόπουλου!

Ὁ μεγάλος αὐτός ἱστορικός τοῦ Γένους μας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιστημονικότητα εἶναι ἀναγνωρισμένη, ἔγραψε τό ἐξῆς σημαντικό γιά τὴν κατάρρευση τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας: “Ἐντός τῆς σεσαθρωμένης παλαιᾶς κοινωνίας διεμορφώθη κοινωνία ἐρρωμενεστέρα, ἡ χριστιανικὴ. Ἡ πτώση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας, δέν ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν αὐτοκρατορικῶν μέτρων. Οἱ ναοὶ κατέπιπτον καί ἡ πίστις ἐμαραίνετο καί ἐν γένει τό ἀρχαῖον θρησκευμα ἐφθείρετο, ἀλλ’ ἐφθείρετο ἤρεμα ὡς ἐξ ὀργανικοῦ θανατηφόρου νοσήματος μᾶλλον, ἢ διὰ πληγῶν ἔξωθεν καταφερομένων” (Παπαρηγοπούλου Κων. Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τομ. 8, σελ. 204). Ἡ σύγχρονη ἀρχαιολογία βεβαιώνει πῶς οἱ ἐθνικοὶ ναοὶ κατέρρευσαν κατὰ κύριο λόγο, ὄχι βίαια, ἀπό χερί ἀνθρώπινο, ἀλλὰ ἀπό τὴν ἐγκατάλειψη! Ἀντίθετα ὅσοι σώθηκαν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς φροντίδας τῶν χριστιανῶν (π.χ. Παρθενώνας, Θησεῖο, κ.λπ.)!

Δεύτερη ἐπιδίωξη τῶν “ἀρχαιολατρῶν”

1. Απόσπασμα ἀπὸ τό βιβλίον “Νεοπαγανισμός - Ἡ ἀπειλή ἀπὸ τό παρελθόν”, Ἐκδόση Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ἔστω καί ἐὰν ἐξωτερικὰ εἶναι βαμμένη με ἀμέτρητα χρώματα. Κι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποὺ ἀλείφουν τὰ σαθρὰ μέρη τῶν τοίχων δέν μποροῦν με τὸ βάψιμο νά τὰ διορθώσουν, ἔτσι καί ὅσοι ἐξαπατοῦν τοὺς ἄλλους, εὐκόλα ἐλέγχονται» (Εἰς Ἰω. 68,1). Ὁ δὲ

ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διακηρύττει με ἀπόλυτη βεβαιότητα: «Οὐδέποτε κάποια αἵρεση νίκησε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπλῶς πάντοτε μαίνεται, ἀλλὰ με τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου γρήγορα καταλύεται» (Τερὰ Παράλληλα, PG 95,1165,31).

είναι νά αποδώσουν στό Χριστιανισμό σύγχρονη πνευματική και πολιτισμική κατάπτωση του κόσμου. “Ζοῦμε”, τονίζουν, “σέ μιά ἐποχή μαζικής ἠθικῆς ἀλλοτρίωσης” (*Διίπετες 13 / ‘95, 3*). Ὡς βασική αἰτία θεωροῦν τόν Ιουδαιοχριστιανισμό και γενικότερα τήν μονοθεϊστική ἀντίληψη. Αἰτία τῆς κατάπτωσης ἀποτελεῖ ἡ “αὐθαίρετη κι ἀνιστόρητη ἐπιλογή... του ἔθνικά ἀλλότριου, μεσαιωνικοῦ, δουλοπρεποῦς, δεισιδαιμονικοῦ χριστιανοκρατισμοῦ και πάνω ἀπ’ ὅλα διεφθαρμένου βυζαντινοῦ ἠθους” (*Διίπετες 13 / ‘95, 3*)! Διαλαλοῦν ὅτι τό ξεπέρασμα αὐτῆς τῆς κατάπτωσης μπορεῖ νά γίνει μόνο μέ τήν “ἐπανελληνίση” τῆς ἀνθρωπότητας και τήν βίωση τῆς “πατρῶας θρησκείας”!

Εὐαγγελίζονται τήν ἀναβίωση του ἄρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ σέ ὅλες τους τίς διαστάσεις. Τονίζουν ἐμφαντικά πῶς μόνο οἱ Ἕλληνες δημιούργησαν ἀληθινό πολιτισμό, σέ ἀντίθεση μέ τους ἄλλους λαούς, τῶν ὁποίων ὁ πολιτισμός εἶναι ἀνάξιος λόγου. Ἐπιτίθενται ἰδαίτερα ἐναντίον τῶν Σημιτῶν - Ἑβραίων, χαρακτηρίζοντάς τους ὡς τους καταστροφεῖς του ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Γνήσια πολιτισμικά στοιχεῖα τῶν ἄλλων λαῶν βρίσκουν μόνο στίς ἀρχαῖες εἰδωλολατρικές θρησκείες τους! Στήν ἰδρυτική διακήρυξη του Παγκοσμίου Συνεδρίου Ἐθνικῶν Θρησκείων (*World Congress of Ethnik Religions, Βίβλια τῆς Λιθουανίας 20 ἕως 24 Ἰουνίου 1998*), στό ὁποῖο οἱ Ἕλληνες παγανιστές διεδραμάτισαν πρωταγωνιστικό ρόλο, ἐξαίρεται ὁ ρόλος τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκείων ὡς φορέων ὑψηλῆς πολιτισμικῆς ἀξίας! “Οἱ ἀληθινές αὐτόχθονες θρησκείες μποροῦν νά μᾶς προσφέρουν φιλότητα και σεβασμό πρὸς ὅλα ὅσα βλέπουμε και αἰσθανόμαστε γύρω μας, καθώς και ἀνοχή πρὸς ὅλες τίς μορφές λατρείας πού προάγουν τήν συναισθηματική εἰλικρίνεια, τήν καθαρότητα τῶν σκέψεων και τήν εὐγενῆ σχέση της κάθε στιγμῆ τῆς ζωῆς μας πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει και ζεῖ. Ἄς εἴμαστε λοιπόν ὑπερήφανοι για τίς ἀναγεννηθεῖσες Ἐθνικές μας Θρη-

σκείες και για τήν ἰδιαίτερη οἰκουμενικότητά μας πού παροτρύνει τους ἀνθρώπους νά μὴν παραμένουν ἄλλο κλεισμένοι μέσα στή τείχη μίσους και φθόνου ἐναντίον ἐκείνων πού βρίσκονται ἐκτός τῶν συγκεκριμένων τειχῶν. Ἄς σπάσουμε ὅλα αὐτά τά τείχη διευρύνοντας τόν ὀπτικό ὁρίζοντα και τήν θέαση του ἀνθρωπίνου εἴδους”! Κατά τους “ἀρχαιολάτρες” μέ τήν ἐμφάνισή του ὁ Χριστιανισμός και κατέστρεψε... τους λαμπροῦς πολιτισμούς αὐτῶν τῶν λαῶν!

Ἀπώτερος και ὑψηλός σκοπός τῶν “ἀρχαιολατρῶν” εἶναι ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαιοελληνικῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας και μάλιστα στή λαϊκή παγανιστική της μορφή! Τήν ἀποκαλοῦν “πατρῶα θρησκεία”, ὅμως, ὅπως εἴπαμε, ἡ μακραίωνη ἐξελισσόμενη ἀρχαιοελληνική θρησκεία οὐδέποτε εἶχε σταθερή και ἐνιαία μορφή για ὅλους τους Ἕλληνες. Κατά βάση θέλουν νά ἀναβιώσουν τή θρησκεία του δωδεκαθέου. Κατακρίνουν δέ τό δίλημμα μεταξύ μονοθεϊσμοῦ και πολυθεϊσμοῦ, ἀποδίδοντάς το στήν “σκοτεινή” προπαγάνδα τῶν Ιουδαιοχριστιανῶν και τῶν ἰσλαμιστῶν. Ὁ μονοθεϊσμός γι’ αὐτούς ἀντιπροσωπεύει τήν ἀπόλυτη ἐξάρτηση, τή δουλικότητα στό ἓνα ἀπόκοσμο ὄν. Ἀντίθετα ὁ πολυθεϊσμός ἀντιπροσωπεύει τήν ἀντίληψη τῆς ἐλευθερίας του λάτρη!

Πιστοῖ ἀπόλυτα στίς νεοεποχίτικες ἀρχές τους διατυμπανίζουν τό βασικό δόγμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, ὅτι “ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν στό Θεό” (*περιοδικό “Διάλογος”, Ἰανουάριος - Μάρτιος 1999, σελ. 11*). Ἐνας ἀπό αὐτούς εἶναι και ὁ νεοπαγανισμός.

Και μέ τόν ἑλληνικό νεοπαγανισμό ἐπιδιώκεται ἡ συγχώνευση ὄλων τῶν θρησκείων του κόσμου σέ μιά τερατώδη παν-θρησκεία, (*βλ. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη “Τό Πανθρησκειακό Ὅραμα (Ἐφιιάλης) τῆς Νέας Ἐποχῆς”, περ. “Διάλογος”, Ἰανουάριος-Μάρτιος 1999, σελ. 11*). Βρισκόμαστε μπροστά σ’ ἓνα θρησκευτικό συγκρητισμό πού εἶναι “ἡ μεγαλύτερη πλάνη τῆς ἐποχῆς μας, ὁ μεγαλύτερος και ἰσχυρότερος πειρασμός” (*Μητροπολίτου*

Ναυπάκτου Τεροθέου, Έφ. Όρθόδοξος Τύπος, φ. 1445, 8-2-2002). Για να επιτευχθεί όμως αυτό είναι ανάγκη να φθαρούν οι μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκείες και ιδιαίτερα ο Χριστιανισμός. Ένα αποτελεσματικό όπλο με το οποίο μπορούν να πληγούν αυτές και ιδιαίτερα οι μεγάλες υπερεθνικές θρησκείες ο Χριστιανισμός και το Ίσλάμ, είναι η αναβίωση των έθνικων παγανιστικών θρησκειών. Οι ίδιοι οι άνθρωποι του διεθνισμού και της παγκοσμιοποίησης έρριξαν το σύνθημα για την επιστροφή στην έθνικιστική θρησκευτικότητα, προκειμένου να έξυπηρετηθούν οι δόλιοι σκοποί τους. Γι' αυτό και προβάλλεται τεχνηέντως το σύνθημα της "έπιστροφής στις ρίζες" με την διαγραφή της ιστορικής περιόδου του Χριστιανισμού και την άμεση αναγωγή στην αρχαία ειδωλολατρία, τόν σατανισμό, τους αρχαίους γερμανικούς ή ελληνικούς ή άλλους θεούς, κ.λπ.

Οι Έλληνες, κατ' αυτούς, οφείλουμε να άπαρνηθούμε τα "ξένα θρησκευτικά μορφώματα" και να έκφραστούμε μέσω της "πατρώας θρησκείας μας", ώστε μέσω αυτής να ικανοποιήσουμε τις εύγενεις θρησκευτικές μας ανάγκες και να ξαναδημιουργήσουμε πολιτισμό! Ο Χριστιανισμός κατ' αυτούς δέν ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία των Έλλήνων με τον αύστηρό καταπιεστικό χαρακτήρα του, σέ αντίθεση με την "πατρώα θρησκεία", ή οποία είναι θρησκεία της χαράς, του κεφιοϋ, του έρωτα και της αϊσιοδοξίας.

Κάνουν προσπάθειες να άποδείξουν πώς ο αρχαιοελληνικός παγανισμός δέν έσβησε ποτέ άπό την ελληνική ψυχή στην χώρα μας, παρ' όλες τις "θηριώδεις διώξεις" του Χριστιανισμού. Θεωρούν τους κατοίκους των άπομακρυσμένων περιοχών, οι οποίοι διατήρησαν τόν παγανισμό για κάποιους αϊώνες "ήρωες και μάρτυρες του έλληνισμού", παραβλέποντας τό άδιάψευστο γεγονός ότι ή έμμογή τους στην ειδωλολατρία έγινε μόνο έξαιτίας της άμάθειάς τους! "Βλέπουν" στά διάφορα κοινωνικά επαναστατικά κινήματα, κατά τους βυζαντινούς χρόνους, την "άε-

νη πάλη μεταξύ έλλήνων και χριστιανών"!

Κάθε λαϊκή έκδήλωση, πού έχει τις ρίζες της στό προχριστιανικό παρελθόν θεωρείται άπό τους νεοπαγανιστές "άπόδειξη" ότι ή "πατρώα θρησκεία ζει στην ελληνική ψυχή". Γι' αυτό κάνουν ό,τι μπορούν για να διατηρήσουν, να προβάλουν και να προάγουν αυτές τις έκδηλώσεις. Ός ή κυριώτερη μορφή έπιβίωσης του αρχαιοελληνικού παγανισμού και ως "έπιβίωση της λατρείας του Διονύσου" θεωρούνται τά σύγχρονα καρναβαλικά δρώμενα. Άλλη παρόμοια έκδήλωση τά άναστενάγια, θεωρούνται ως αναβίωση της αρχαίας θρακικής οργανιστικής θρησκείας. Επίσης τά "κουρμπάνια", οι θυσίες ζώων, πού γίνονται σέ κάποιες περιοχές της Ελλάδος σέ πανηγύρεις χριστιανικών έορτών, τά διάφορα έθιμα των μεγάλων χριστιανικών έορτών, τά κάλαντα, οι φωτιές του Άϊ-Γιαννιοϋ και άλλα λαϊκά δρώμενα είναι κατά τους νεοπαγανιστές ή "έπιβίωση της πατρώας θρησκείας στό λαό μας".

Υπάρχουν βέβαια και κάποιιοι μετριοπαθείς "αρχαιολάτρες", οι οποίοι δείχνουν ότι σέβονται ή τουλάχιστον άνέχονται την Όρθοδοξία, γιατί αυτή έχει δηθεν ελληνικές καταβολές. Δείχνουν επίσης ότι σέβονται τό πρόσωπο του Χριστοϋ, όμως υπό προϋποθέσεις. Πρώτα άπ' όλα έπιχειρούν άκομψα να τόν παρουσιάσουν ως... Έλληνα. Αναμασούν κάποιες τετριμμένες άπόψεις του παρελθόντος, κυρίως ναζιστικές άντιλήψεις της έποχής του Χίτλερ, ότι δηθεν ως Γαλιλαίος, κάτοικος της "Γαλιλαίας των Έθνών" ήταν έθνικης καταγωγής, δηλαδή Έλληνας. Μερικοί μάλιστα φτάνουν στό σημείο να συμμερίζονται την άνόητη ιουδαϊκή ταλμουδική συκοφαντία, ότι δηθεν ο Ίησοϋς υπήρξε γιός κάποιου Έλληνα στρατιώτη όνόματι... Πανδήρα! Κάποιοι συνδυάζουν τό όνομα Ίησοϋς με τό όνομα Ίάσων. Άλλοι τόν ταυτίζουν με τόν περιβόητο άπατεώνα μάγο της έποχής Άπολλώνιο Τυανέα (περ. GO, 19-8-'97, σελ. 29)! Άλλοι πάλι τόν ταυτίζουν με τόν... Διόνυσο, ξεχνώντας πώς ή υπέροχη θεία προσωπικότητα του Χριστοϋ